

ROBIN HOOD

Howard Pyle

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2022
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023

DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ
ROBIN HOOD

Howard Pyle

Özgün adı: Robin Hood

ISBN: 978-605-188-621-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 48625

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nermin Baltacı

Çeviren: Ramazan Toktay

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarl Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Deniz Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman-tepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ

ROBIN HOOD

Howard Pyle

HOWARD PYLE (1853 –1911)

Amerikalı yazar ve çizer Howard Pyle, çocukluk yıllarında Philadelphia’da küçük bir sanat okulunda okudu. 1876’da illüstratörlük kariyerine başlayan Pyle’in öyküleri ve resimleri dönemin ünlü dergilerinde yayımlandı. İlk romanı *Gümüş El* 13. yüzyılda Almanya’da geçmektedir. İllüstrasyonları kendisine ait olan pek çok öykü ve roman yazan Pyle’in ayrıca, Kral Arthur ve şövalyeleriyle ilgili efsanelerden yola çıkarak yazdığı kitapları da bulunmaktadır. Robin Hood hakkındaki efsaneleri derlediği *Robin Hood’un Neşeli Maceraları* en meşhur eseri sayılmaktadır. Korsanlar üzerine yazdığı eserleri de mevcuttur.

1

Yemyeşil ormanın üzerine karanlık çöküyordu. Sık ağaçların altındaki keçi yolundan ilerleyen küçük asker taburu çoktan karanlığa gömülmüştü. Taburun önünde bir muhafız yürüyordu. Yanında yirmi yaşında bir delikanlı at sürmekteydi. Delikanlı arkalarından gelen arabaya bakıp iç geçirdi. Tam o sırada arabanın perdesi aralandı.

Önce beyaz bir eldiven, sonra da sapsarı kıvrıcık saçların çerçevelediği çocuksu bir yüz görüldü. Genç kız arabadan sarkarak buyurgan bir sesle, "Quentin!" dedi.

Delikanlı hemen atını durdurdu, araba yanına gelinceye kadar bekledi.

“Buyurun, Leydi Violette!”

“Yorulдум, ne bitmez ormanmış bu!”

“Yolu kısaltmak benim elimde değil, leydim. Bu Sherwood Ormanı çok büyüktür, siz de bilirsiniz...”

Leydi Violette, “Hiçbir şey bildiğim yok,” diyerek sözünü kesti. “Bildiğim tek şey, bana yardımcı olmanız gerektiği. Mademki babam bu görevi size verdi...”

Quentin, “Doğru Leydi Violette fakat...” dedi ama sözün sonunu getiremedi.

Taburun önünde giden atlı da arabaya yaklaştı. O da muhafızlardan biriydi. Kıdemli olmasına güvendiğinden olsa gerek, “Bu saatte burada olmamızın suçlusu sizsiniz,” dedi. “Orman korucusunun eşi sizi konuk etmek istemişti hâlbuki...”

Leydi Violette, hırsla perdeyi kapatırken Quentin, "Ted, ormanın tehlikeli olabileceğine inanıyor musun gerçekten?" diye sordu.

Ted, "Geceleri orman her zaman tehlikelidir," dedi. "Böyle soylu bir kişinin arabası haydutlar için bulunmaz bir nimettir. Korkmuyorsun, değil mi?"

Tam bu sırada yaşlı muhafızın atı bir ıslık sesiyle şaha kalktı. Neyse ki Ted çok iyi bir biniciydi. Hemen atını yatıştırdı. Uzun, yeşil bir ok yere, atının ayaklarının hemen dibine saplanmıştı. Derken ikinci bir ok, bu kez Quentin'in atının ayaklarının dibine saplandı. Herkes durdu. Arabanın arkasından gelen muhafızlar şaşkınlık içindeydiler. Leydi Violette'in yüzü göründü.

"Quentin!"

Delikanlı yalvarıncasına, "Perdeyi açmayın, leydim!" diye bağırdı.

“Buraya gelin dedim size! Aşçı yamakları gibi bağırmaktan başka bir şey bilmez misiniz siz! Gelin dedim, söyleyeceklerim var!”

Ama Quentin’in tehlike anında yerinden ayrılmaya niyeti yoktu. Ted’e baktı. Ted, Leydi Violette’e yanıt verdi: “Saldırıya uğradık, Leydi Violette. Şimdi sözümüzü dinleyin, lütfen. Perdenizi kapatın, arabanın içinde kalın!”

Violette boyun eğmek zorunda kaldı. Onlar konuşurken yere, nereden atıldıkları belli olmayan bir sürü ok saplanmıştı. Atılan oklar, korkutmak ister gibi, arabanın ve muhafızların çevresinde bir çember oluşturmuştu. Ortalarda kimseler görünmüyordu.

Muhafızlardan biri, Quentin’e, “Ağaçlara mı nişan alacağız, efendim?” diye sordu.

Az sonra, tepeden tırnağa yeşillere bürünmüş yirmi adam ortaya çıkıverdi. İçlerinden en irisi

kibar bir tavırla başlığını çıkarıp selam vererek onlara doğru yürüdü. "Umarım arabanın içindeki soylu kişiyi korkutmamışızdır," dedi. "Kötü bir niyetimiz yok. Bize güvenebilirsiniz."

"İstediğiniz neyse onu söyleyin de yolumuza gidelim!" dedi Ted ters ters. "Gördüğünüz gibi, genç bir hanıma eşlik ediyoruz. Ormandan bir an önce çıkmak zorundayız."

Leydi Violette, "Kim bu adamlar?" diye sordu.

"Kim olduklarını anlayamadık," diye karşılık verdi Quentin.

Küçük John, Leydi Violette'e, "Siz bizim tutsağımız değil, konuğumuzsunuz efendim," dedi. "Korkmanıza gerek yok. Yoksa liderimiz çok kızar."

Violette gururlu bir tavırla, "Lideriniz kimdir bilmiyorum, bilmek de istemem. Yalnız şunu biliniz ki Sör Walter'ın kızı kimseden korkmaz," diye karşılık verdi.

* * *

Çok geçmeden geniş bir alana vardılar. Yakılan ateşlerin çevresinde adamlar koşuşturuyordu. Kimileri ateşe kuru dallar atıyor, kimileri de alevlerin üzerinde kızaran etleri çeviriyordu. Dört bir yana hoş bir et kokusu yayılmıştı.

Bu sırada, topluluktan ayrılan genç bir adam yanlarına gelip, "Fakir barınağımıza hoş geldiniz, hanımefendi," dedi. "Yolunuzu kesmek zorunda kaldığımız için bizi bağışlarsınız umarım. Burada, aramızda güvende olacaksınız."

Leydi Violette, "Adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Genç adam gülümsedi. "İzninizle gerçek adımı söylemeyeyim. Aslan yürekli Richard, İngiltere tahtındaki yerini tekrar alıncaya dek adımı kullanmayacağıma yemin ettim. Herkes gibi siz de bana Robin Hood diyebilirsiniz."